

[Connie Hedegaard]

trykker jubel: der er ingen problemer, og det hele går ufatteligt godt, er det jo nemmere at være hr. Svend Auken i rollen som den kritiske, den negative. Men når vi i regeringspartierne erkender: ja, der er nogle problemer, der er nogle strukturproblemer, problemer, vi agter at løse, og som vi synes denne regering er den bedste til at løse – vi vil gerne løse dem også sammen med andre inklusive sammen med hr. Svend Auken – så er det lidt sværere at være socialdemokrat, for så handler debatten nemlig ikke om at påpege problemerne, så handler den om at finde løsninger. Det er dem, vi håber at hr. Svend Auken og andre snart bliver lidt mere interesserede i at tale om, også de store løsninger, de store strukturproblemer. Det er det, det danske samfund har brug for at vi koncentrerer os om herinde og ikke alt det andet småfnidder.

Gert Petersen (SF):

Jeg har nogle bemærkninger til statsministerens besvarelse af de indlæg, der har været. For det første lagde jeg mærke til i forbindelse med EF-forhandlingerne om en politisk union, og hvad ved jeg, hvad der foregår dernede, at statsministeren havde to standpunkter. Det ene var en advarsel mod at fastlåse Danmarks forhandlingspositioner, og det andet var, at i så fald kan vi ikke varetage de danske synspunkter. Jamen hvis man ikke vil fastlægge de danske synspunkter, så falder hele varetagelsesdiskussionen jo bort. Man er da nødt til at have nogle synspunkter klart udtrykt, markeret, og det kan man godt kalde en fastlåsning. Det gør man naturligvis, hvis man ønsker at stå helt frit i forhold til sit bagland, som i dette tilfælde er Folketinget og Markedsudvalget.

Jeg vil meget stærkt tilråde, at der inden for relativt kort tid bliver udarbejdet nogle klare standpunkter ud over de generelle betragtninger, der findes i en dagsorden, med henblik på disse forhandlinger.

Det er den ene ting. Den anden er, at jeg mener, statsministeren sagde, at diskussionen her har været upelemisk. Jeg vil meget stærkt og meget indtrængende anmode om, at Socialistisk Folkeparti i hvert fald ikke bliver talt med i denne mangel på polemik. Vi ønsker – som det også fremgik af det dagsordensforslag, vi kom med – hellere at se denne regerings hæl end dens tå. Den tå har vi kigget for meget på nu i de sidste 8 år. Selv om vi har været med i en del

aftaler med regeringen, hvor vi, som jeg sagde tidligere, faktisk har aftvunget regeringen en række indrømmelser, er det vores håb, at det snart må være en anden regering og et andet flertal, som gennemfører en række store reformer, for vi har dyb mistillid til denne regerings evne og vilje til at tage dem på sig.

Med hensyn til underskuddet på statsfinanserne var statsministeren inde på, at det var indtægterne, det var gået galt med. Det er sandt nok, og det har noget at gøre med, at væksten herhjemme kun blev halvt så stor, som man havde regnet med. Hvis vi nu oversætter det til dansk, har det noget at gøre med, at arbejdsløsheden blev større, end man havde regnet med, at forbruget blev mindre, end man havde regnet med, og dertil kommer så den fejl – hvis man kan kalde det det, for regeringen var blevet advaret – at man reducerede skattesatsen for selskabsskatterne med 10 pct., og det førte til en række spekulationer. Det er årsagen til, at disse indkomstberegninger er slået fejl.

Så er vi tilbage igen ved den almindelige økonomiske politik. Hvorfor bliver arbejdsløsheden større? Hvorfor bliver forbruget mindre, endda mindre end regeringen havde forudset og regnet med? Deraf drager jeg den konklusion igen, at den økonomiske politik er slået fejl.

Det er egentlig her, vi har forklaringen på det store underskud på statsfinanserne, som altså er tre gange så stort nu, som det oprindeligt var forudset, og som nok når at blive fire gange så stort som forudset, inden vi bliver færdige med finansåret.

Jeg lagde mærke til, at statsministerens afslutningstale var behageligt fri for den store basunblæsning, som vi tidligere har oplevet – de store grandiose århundredets planer, som blev lagt frem. Og det har nok sine årsager; det skyldes nok de bitre erfaringer, statsministeren har måttet indkassere, i og med at det alligevel ikke lykkedes.

I stedet tales der om skattesatserne og marginalskat osv. og tilpasning til det øvrige Europa. Jeg har tidligere nævnt, at det mest karakteristiske ved vores skattesystem i forhold til det øvrige Europas er vores kæmpemæssige skattesats på små indkomster. Men det er ikke så meget det, statsministeren har i tankerne, og det ved jeg godt.